

Mark Steyn

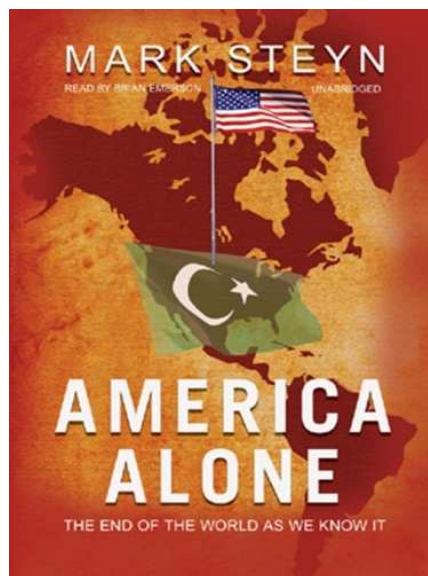
America Alone - The end of the world as we know it

Bokens förord i svensk översättning

Ett kort förord om förordet

Den text du är i färd med att läsa är en svensk översättning av förordet till Mark Steyns bok America Alone - The end of the world as we know it. Undertecknad poängterar att jag inte delar varje stavelse av Steyns analys. Dock har texten – och boken – den goda egenskapen att den kan vidga läsarens vy av sin omvärld och därför vill jag lyfta fram denna bok, som tyvärr endast finns på engelska. Nedanstående översättning var faktiskt ganska så mödosam på grund av ett ganska svårt språk. Jag ber om ursäkt för stundtals bristfällig översättning, men jag tror mig i alla fall ha fångat andemeningen i Steyns text. Jag vill också passa på att önska en trevlig läsning och förhoppningsvis inspirerar jag alltid någon till att läsa vidare...

Josef Fransson

Prolog

"Att vara eller inte vara!

Vi vet vad vi är, men vet inte vad vi kan bli." William Shakespeare, Hamlet (1601)

Oroar du dig? Du ser ut som att du gör det. Oro är hur de ansvariga medborgarna i ett avancerat samhälle visar sin dygd: man mår bra av att må dåligt. Men vad finns att oro sig för? Iranska kärnvapen? Nä, det är bara en skumraskaffär hopkokad av den kristna fundamentalisten Bush och hans sionistiska kompisar för att ge Halliburton en förevändning att ta över den persiska mattindustrin. Att oro sig för kärnvapen är *så* åttital. "De gör att jag vill kräkas... De gör mig illamående", skrev den brittiska författaren Martin Amis, som inte kunde sluta tänka på dem under "The Thatcher Terror". I introduktion till en novellsamling, bekymrade han sig om Den stora bomben och redogjorde för hans egen plan för att klara ett nukleärt "Winter Wonderland": Anta att jag överlever. Anta att mina ögon inte rinner ner utmed mitt ansikte, anta jag lämnas orörd av orkanen av sekundära missiler, som murbruk, metall och glas plötsligt blir: anta allt detta. Jag kommer att vara tvungen (och det är det sista jag har lust att göra) att söka upp den långa vägen hem, genom eldstormen, resterna av de tusen mil i timman snabba vindar, de skeva atomerna, de krypande döda. Sedan - om Gud vill, om jag fortfarande har styrkan, och, naturligtvis, om de fortfarande lever - måste jag hitta min fru och barn och jag måste döda dem. Men Den stora bomben föll aldrig. Och istället för att döda sin hustru Mrs Amis fick han nöja sig med skilsmässa från henne. På den tiden var det bara galningar som Reagan och Thatcher som hade kärnvapen, så du kan förstå varför alla var skräckslagna. Men nu när Kim Jong-il och Ayatollorna har dem, så vi är alla sofistikerade och avslappnade över saken, som med den franska hörsägen att deras president fått ett par nya älskarinnor. Martin Amis har inte kastat upp ett ord om ämnet på år. Så vitt jag vet har han inga planer på att döda den nuvarande fru Amis. Så vilken terror ska vi huka oss för nu? Vad sägs om - stoppa mig om du har hört denna förr – "klimatförändring"? Om du har sett Al Gores hyllade dokumentärfilm En Obekväm sanning så vet du att den börjar med en brännande, upprörande mardrömsvision om den kommande världen: En dag var Chicken Little på promenad i skogen när - Plonk - ett ekollon föll ner i huvudet. "Åh herregud!" sade Chicken Little. "Himlen faller! Jag måste gå

och berätta för kungen." Hoppsan, mitt misstag. Jag måste blanda samman Al's film med en tidigare eko-undergångsbiosuccé. De kommer inrullande som den stigande havsytan på Maldiverna. Du kanske har sett ännu ett exempel i genren, filmen *The Day After Tomorrow*, i vilket (varning: plot spoiler) ett tal av Dick Cheney lyfter fram en ögonblicks snabb frysning av hela norra halvklotet. Jag är inte en klimatolog så jag tar Dennis Quaid's ord på att det är vetenskapligt möjligt. Men poängen är att från Chicken Little till Al Gore till Dennis Quaid, respekterade figurer har förutspått slutet på världen i princip sedan början av världen. På Professor Littles tid föll himlen. I vice presidenten Gores tid, är det jorden som faller samman. Plus ça change, plus c'est la même prosa. Men, om du inte kan besegra dem, gå med dem. Så låt mig uttrycka det i ett nötskal:

Det är slutet av världen! Spring mot bergen!

Nej, vänta. Spring inte mot bergen – dom är fulla av islamistiska terroristläger. Låt mig uttrycka det i ett något större nötskal: mycket av det vi löst kallar Västvärlden kommer inte att överleva det tjugoförsta århundradet och mycket av den kommer att försvinna i vår livstid, däribland många om inte de flesta europeiska länder. Det kommer förmodligen fortfarande att vara ett geografiskt område på kartan markerat som Italien eller Nederländerna - förmodligen - precis som det i Istanbul fortfarande finns en byggnad som kallas Hagia Sofia, eller Hagia Sofia-katedralen. Men det är inte en katedral; det är bara en beteckning för en fastighet. Likaså kommer Italien och Nederländerna endast vara beteckningar för fastigheter. Det är bara början. Och, till skillnad från ekokondrikernas besatthet av stigande havsnivåer är inte detta något som eventuellt skulle kunna tänkas hypotetiskt hota Maldiverna cirka år 2500, processen är redan långt framskridet i detta nu. Med all respekt för Francis Fukuyama, är det inte slutet på historien, det är slutet på världen så som vi känner den.

Oavsett om vi gillar vad som ersätter den beror det på om USA kan uppbåda viljan att forma åtminstone en del av den nya världen. Om inte, då är det också slutet på den amerikanska tillvaron, och gryningen till den nya mörka medeltiden (om mörkret kan gry): en planet där en stor del av kartan har återgått till ett primitivt stadium. Får det mig att låta som nötter som Al Gore och resten av eko-undergångs-uppsättningen? Sannolikt vill du knappast ställa din klocka utefter slutet för jorden. Betänk några av Chicken Littles eminenta efterträdare på detta område: 1968, i sin bästsäljande bok *The Population Bomb*, förklarade den framstående vetenskapsman Paul Ehrlich: "Under 1970 kommer världen att genomgå svältkatastrofer - hundratals miljoner människor kommer att svälta ihjäl." År 1972, i sin banbrytande studie *Tillväxtens gränser*, meddelade Romklubben att världen skulle få slut på guld 1981, kvicksilver 1985, tenn 1987, zink 1990, bensin 1992, och koppar, bly och gas 1993. År 1976 publicerade Lowell Ponte en enorm bästsäljare *The Cooling*: Har nya istiden redan börjat? Kan vi överleva? År 1977 förutspådde USA:s president, Jimmy Carter, (hur otroligt det än verkar) med stor övertygelse att "vi kan använda upp alla kända oljereserverna i hela världen i slutet av nästa årtionde." Inget av detta inträffade. I motsats till undergångshetsarnas förutsägelser så svalt inte miljoner och olja, gas och guld tog inte slut, och även om NHL nu har hockeylag i Anaheim och Tampa Bay, kan sportsugna barn fortfarande inte spendera sina vintrar med att slå en puck runt ett fruset Everglades (Florida). Men det betyder inte att inte mycket händer under den sista tredjedelen av nittonhundratalet. Här är vad som händer mellan 1970 och 2000: under denna period minskade den utvecklade världen från knappt 30 procent av världens befolkning till drygt 20 procent och de muslimska nationernas befolkning ökade från ca 15 procent till 20 procent. Är detta verkligen av mindre betydelse för världens framtid än ödet för några träd eller något utrotningshotat trögdjur hängande från det? År 1970 var det få icke-muslimer utanför den indiska subkontinenten som gav mycket eftertanke till islam. Även den palestinska situationen sågs inom ramen för ett mer eller mindre konventionellt etniskt nationalistiskt problem. Men i dag är det islam vart man än ser: nästan alla geopolitiska kriser sker på, vad Samuel Huntington i *The Clash of Civilizations* kallar, "the boundary looping över Eurasien och Afrika som separerar Muslimer från icke-muslimer. "Den här "boundary looping" nämns aldrig i nyheterna. En vecka är det en bomb på Bali. Nästa är det halshuggningar i södra Thailand. Nästa, ett uppror i en obskyr resursrik muslimsk

republik i den Ryska federationen. Och sedan Madrid och London och plötsligt har denna "boundary looping" trängt in i hjärtat av väst. På lite mer än en generation. 1970 verkar inte så länge sedan. Om du är i 50 eller 60 årsåldern, precis som många av de som styr västvärlden idag brukar vara, så är dina byxor smalare än de var på den tiden och håret är mindre svängigt, men landskapet i ditt liv - utseendet på ditt hus, layouten på din bil, formen på dina köksmaskiner, märket på de saker du har i kylan - har inte förändrats drastiskt. Men ändå är världen fullständigt förändrad. Bara för att resumera den rena statistiken: År 1970 hade de utvecklade länderna dubbelt så stor andel av den globala befolkningen som den muslimska världen: 30 procent mot 15 procent. År 2000 var de i paritet: vardera hade då omkring 20 procent. Och fram till 2020? 11 September 2001 var inte "dagen då allt förändrades," utan dagen som visade hur mycket som redan har förändrats. Hur många journalister hade den 10 september rådsförsamlingen om amerikansk-islamiska relationer eller den kanadensisk-islamiska kongressen eller muslimska rådsförsamlingen i Storbritannien i sin almanacka? Om du hade sagt att diskussionen kring huruvida någonting kränker muslimer eller inte skulle vara det tidiga tjugoförsta århundradets viktigaste politiska fråga i Danmark, Sverige, Nederländerna, Belgien, Frankrike och Storbritannien, skulle folk mest ha trott att du var galen. Men på denna tisdag förmiddag knyckte toppen av ett isberg upp och raserade The Twin Towers. Denna bok handlar om de sju åttondelar under ytan - de mäktiga krafterna i rörelse i den utvecklade världen som har lämnat Europa försvagad att stå emot den obevekliga omvandlingen till Eurabia. Denna bok handlar om att tvinga fram frågor gällande framtiden för en stor del av resten av världen, inklusive Förenta staterna, Kanada, och vidare. De viktigaste faktorerna är:

1. Demografisk nedgång
  2. Det oupprätthållbara i den avancerade västerländska social-demokratiska staten
  3. Den Civiliserade världens utmattning
- Låt oss börja med demografi, eftersom allt börjar där.

Människors makt

Om din skola har tvåhundra elever och du möter en skola med tvåtusen elever, betyder det inte att ditt fotbollslag definitivt kommer att förlora, men det ger verkligen den andra skolan en stor fördel. Likaså om du vill starta en revolution, det är inte så troligt om du bara fick ihop sju revolutionärer. Och alla är över åttio. Men om du fick två miljoner revolutionärer och de alla är under trettio, då kan du skrida till verket. Jag undrar hur många förstå-sig-påare om "fredsprocessen i Mellanöstern" som någonsin påtalat denna siffra: medianåldern i Gazaremsan är 15,8 år. När du vet detta är allt det övriga bara detaljer. Om du var en "moderat palestinsk" ledare, skulle du vilja försöka övertyga en nation - eller pseudo-nation - med arbetslösa, dåligt utbildade tonårspojkar, uppväxta i en FN-övervakad EU-finansierad döds-skuld att se till sitt förnuft? Varje analys av det "Palestinska problemet" som inte tar hänsyn till de viktigaste faktorerna är ett slöseri med tid. På samma sätt är det viktigaste aspekten av Europa, Kanada, Japan och Ryssland att spädbarn håller på att bli bristvara. Det som händer i den utvecklade världen är en av de snabbaste demografiska förändringarna i historien. De flesta av oss har sett ett otal hjärtevärmande etniska komedier - Mitt Stora feta grekiska bröllop och dess likar - där någon nervös snubbe börjar dejta en tjej från en stor, kärleksfull, fruktsam medelhavsfamilj, så rikligt välsignad med systrar och kusiner och farbröder så du knappt kan få plats i rummet. Det är i själva verket den omvända sanningen. Grekland har ett födelsetal på knappt 1,3 födda barn per par, vilket är punkten demografer kallar för "lågsta-låg" fertilitet från vilken inget mänskligt samhälle någonsin har återhämtat sig. Och Greklands fertilitet är den hälsosammaste i medelhavsområdet i Europa: Italien har en fruktsamhet på 1,2, Spanien 1,1. I den mån några medborgare i den utvecklade världen har "stora" familjer dessa dagar, så är det Anglosaxiska demokratier: I Amerikas är fruktsamhetstalet 2,1, Nya Zeeland en liten bit under. Hollywood borde göra Mitt stora feta nervösa protestantiska Bröllop, i vilken något sorgligt grekiskt enda barn gifter in sig i en stor hjärtevärmande Nya Zeeländsk familj där maken faktiskt har ett syskon. Som jag sa, detta är inte en förutsägelse - det är vad som händer just nu. Det finns egentligen ingen anledning att

spekulera, om du gör det blir det lite skrämmande, men bara för skojs skull, här kommer det: År 2050, kommer 60 procent av italienarna inte ha några bröder, inga systrar, inga kusiner, inga mosttrar, inga farbröder. Den stora italienska familjen, med pappa hållandes vin och mamma slevat ut pastan ned ett oändligt bord med farföräldrar och syskonbarn, kommer att vara borta, inte mer, döda som dinosaurierna. Som Noel Coward anmärkte en gång i ett annat sammanhang, "Funiculi, funicula, funic dig själv." Vid mitten av århundradet kommer italienarna inte att ha något val i frågan. Experter talar om orsakerna. Men demografi är den mest grundläggande orsaken till dem alla. Många av den utvecklade världens medborgare funderade inte över islam före den 11 september. Nu för tiden gör man det varje kväll när vi slår på nyheterna och även om det finns många oroshärdar runt om i världen är det som regel lätt att göra en kvalificerad gissning på en av deltagarna: muslimer mot judar i "Palestina", muslimer mot hinduer i Kashmir, muslimer mot kristna i Afrika, muslimer mot buddhister i Thailand, muslimer mot ryssar i Kaukasus, muslimer mot backpack-turister på Bali, muslimer mot danska karikatyrtecknare i Skandinavien. Den hängivne miljöaktivisten kan göra anspråk på att tänka globalt men agera lokalt, men dessa grabbar lever utefter dessa premisser. De öppnar en ny front någonstans på planeten med endast en tanke. Varför? Eftersom de har manskaper till det. Därför att på sjuttio- och åttioalet skaffade muslimer barn (de självexploderande islamisterna i London och i Gaza är en bokstavig babyboom) medan västerlänningarna tog alla dumma domedagsprofetior om "överbefolkning" på allvar. Vi gör det fortfarande. Under 2005 publicerade Jared Diamond en bästsäljande bok som heter Collapse: Hur samhällen väljer att misslyckas eller lyckas. Ett aktuellt ämne, så jag köpte en upplaga. Men blåst var jag. Den handlar helt om Påsköns undergång eftersom de högg ned alla sina träd. Det är därför de inte är med i G7 eller en permanent medlem av FN: s säkerhetsråd. Samma med grönländare och mayafolket och Diamonds övriga besynnerliga val av "samhällen." Faktiskt, författaren ser det som att i princip alla samhällen kollapsar eftersom de hugger ned sina träd. Stackars Diamond kan inte se skogen på grund av sin besatthet av träden. Ryssland kollapsar och det har inget att göra med avverkning av skogen. Det är inte trädet, det är släktträdet. Det är barnen i skogen. Ett folk som inte kan föröka sig kan inte gå framåt eller gå någonstans. De som däremot gör det kommer att forma den tid vi lever i. Därför, när historien kryper sig på, börjar det med den mest grundläggande frågan av alla: Knack, knack. Vem är där?

Välfärd och krigföring

Demografisk tillbakagång och det oupprätthållbara i den socialdemokratiska staten är nära släktingar. I Amerika upprörs politiker över det federala underskottet och klagar över att det hopar ihop sig i skulder som våra barn och barnbarn kommer att få betala. Men i Europa är den offentliga överkonsumtionen i ännu värre skick: det finns inga barn eller barnbarn att lägga skulden på. I min hemstad New Hampshire nådde befolkningen sin kulmen 1820 och därefter minskade den tills 1940, då det började gå upp igen till där den är i dag, nästan vad det var två århundraden tillbaka. Öppnandet av väst dödade fårskötsel och ungdomar drevs ut över slätten, eller till bruket i städerna i södra New England. Det är sorgligt att se hålen från gamla källare, övergivna lador och ängar återtagna av skogen. Men det blev inte döden för min stad eftersom vi inte hade några extravaganta välfärdssystem som våra gamlingar hade blivit en del av. Efter guldrushen i Yukon var det på samma sätt, ena minuten var salongerna fulla av strumpeband, tillhörande hoochie-koochie dansare fyllda med dollarsedlar, nästa ögonblick bryter alla upp och ger sig iväg på första bästa hundspann söderut. Men området är inte fast i att försöka reda ut vem som kommer att betala för hoochie-koochie flickornas pensioneringsbostäder. Till skillnad från de avfolkade salongerna i Whitehorse och Dawson City är demografin en existentiell kris för den utvecklade världen, eftersom det tjugonde århundradets socialdemokratiska stat byggdes på en slarvig modell som kräver en ständigt växande befolkning för att upprätthållas.

Du kan formulera det så här:

Ålder + välfärd = katastrof för dig

Ungdom + Vilja = katastrof för den som är i vägen

Med "vilja" menar jag den metaforiska ryggraden av en kultur. Afrika, för att ta ett annat exempel, har också gott om ungdomar, men det är genomborrat av aids och, för det mesta - afrikaner ser inte sig själva som afrikaner; som vi såg i Rwanda är deras främsta identitet stambaserad och de flesta stammar har inga globala ambitioner. Islam har dock allvarliga globala ambitioner och det utgör den primära, grundläggande identiteten för de flesta av sina anhängare i Mellanöstern, Sydasien och vidare. Islam har ungdom och viljestyrka, Europa har ålder och välfärd. Vi bevittnar slutet av det sena tjugonde århundradets progressiva välfärdsdemokrati. Dess skattemässiga konkurs är bara ett symptom på en mer grundläggande konkurs: dess otillräcklighet som fortlöpande princip för ett samhälle. Barn och barnbarn till de fascister och republikaner som förde ett bittert inbördeskrig för framtiden i Spanien nöjer sig nu med en axelryckning när ett gäng utlänningar spränger deras huvudstad. För passiviserade att ens inleda några som helst förhandlingssamtal kapitulerade de direkt. Över på andra sidan av ekvationen är den moderna mångkulturella staten ett alltför blekt koncept för att knyta ett stort antal invandrare till landet av deras symboliska medborgarskap. Så de ser åt ett annat håll och hittar Jihad. Västmuslimens globalislamiska identitet är bara den första stora orsaken i en värld där globaliserade sjukligheter tar över efter en gammaldags nationalism. För stater i demografisk tillbakagång, med allt mer påkostade sociala program, är frågan enkel: Kan de vakna ur dvalan? Kan de växa upp innan de blir gamla? Om inte, då kommer de sluta sina dagar i samhällen som domineras av människor med en totalt annan världsbild.

Mödosam strävan mot en utplånande självbild

Vilket leder oss till den tredje faktorn; Det utmattade tillståndet i västvärlden - i mening av civilisationell trötthet - med nationer som sitter allt för hårt fast i kulturell relativism att förstå vad som står på spel. Den tredje faktorn är av nära anknytning till de två första. För amerikaner är det inte alltid helt uppenbart att det finns något samband mellan "kriget mot terrorismen" och de så kallade "plånboksfrågorna" i inrikespolitiken. Men det finns ett samband mellan strukturella svagheter i den socialdemokratiska staten och uppkomsten av globaliserad islam. Denna stat har successivt annekterat alla ansvarsområden som tillhör vuxenvärlden; sjukvård, barnomsorg, vård av äldre - till den grad att det effektivt avskiljt sina medborgare från mänsklighetens ursprungliga instinkter, inte minst överlevnadsinstinkten. I den amerikanska kontexten är federalt "underskott" inte problemet, det är regeringens program som orsakar underskotten. Programmen vore fel även om Bill Gates skrev en check för att täcka dem varje månad. De fräter medborgarnas känsla av självtillit till en potentiellt livshotande examen. En stor stat är ett nationellt säkerhetshot: det ökar din sårbarhet för hot som islamism och gör det mindre troligt att du kommer att kunna uppbåda viljan att kuva det. Vi borde ha lärt oss läxan den 11 september 2001, när den stora staten floppade stort och den enda goda nyheten för dagen kom från medborgarmilisen i Flight 93. Det fanns två krafter i rörelse i slutet av nittonhundratalet: i östblocket var det kommunismens sammanbrott, i väst en kollaps av självförtroendet. En av de mest uppenbara vederläggningarna till tesen - Francis Fukuyamas berömda avhandling *The End of History - written at the victory of liberal pluralist democracy over Soviet Communism* - är att segrarna inte betraktade sig som sådana. Amerikaner - eller åtminstone de amerikaner som inte röstar på Demokraterna - kan tala om "vinst" i det Kalla kriget men fransmännen och belgarna och tyskarna och kanadensarna gör det inte. Mycket få briter gör det. Dessa är alla formella Nato-allierade - de var tekniskt sett på den vinnande sidan mot ett fruktansvärt tyranni få skulle vilja leva under. I Europa fanns det ett första ögonblick av eufori: det var svårt att inte bli rörd av folkmassorna som tog sig igenom Berlinmuren, särskilt som så många av

dem var heta tjejer, ivriga att njuta av en Carlsberg eller Stella Artois tillsammans med även den nördigaste imperialisten. Men när ögonblicket bleknade, med all aktning för Fukuyama, fanns det ingen känsla på kontinenten av att vår stora idé hade slagit deras stora idé. Med till och med den bästa vilja i världen är det svårt att tillskriva medborgarna i Frankrike eller Italien något som helst bidrag till segern över kommunismen. Tvärtemot, miljoner av dem röstade för det, år efter år. Och med slutet av det sovjetiska existentiella hotet, påskyndades bara försvagningen av väst. I Thomas PM Barnetts bok *Blueprint for Action*, citeras Robert D. Kaplan, en mycket klipsk observatör av globala frågor, med hänvisning till den laglösa utkanten av kartan som "Indian-territorium." Det är ett lustig skämt men ett vilseledande sådant. Skillnaden mellan det gamla indian-territoriet och den nya är: ingen behövde oroa sig för Sioux-indianer ridandes ner Fifth Avenue. Idag, med ett par hundra spänn på sitt bankkort, kan stipendiaten från Badland-terrängen vara i hjärtat av metropolen inom några timmar. Här är en annan skillnad: i gamla tider var det den vita mannen som bosatte sig i indianens territorium. Nu är det radikala imamer som bosätter metropolerna. Och en annan skillnad: teknik. Förr i tiden hade indianerna pil och båge och kavalleriet hade gevär. I dagens "indianens territorium" har länder som inte kan ge sitt eget folk mat för dagen kärnvapen. Men bortom det, frasen "Indian-territorium" förutsätter att dessa "badlands" oundvikligen kommer att föras inom ramen för den ordnade världen. Faktum är att många av dagens "Indian-territorium" var relativt ordnade en generation eller två tillbaka - Västafrika, Pakistan, Bosnien. Även om Östeuropa, Latinamerika och delar av Asien är friare nu än de var på sjuttioalet, har andra delar av kartan drivits bakåt. Vilket är mer sannolikt? Att de delar av världen som står under tryck kommer att förvandlas till post-kommunistiska Polen eller post-kommunistiska Jugoslavien? I Europa gör det demografiska trycket det senare mer sannolikt. De fiender vi står inför i framtiden kommer att se ut en hel del som al-Qaida: gränsöverskridande, globaliserade, lokalt franchise, i stor omfattning utlagd på entreprenad - men sammanbunden genom en kraftfull identitet som överlappar gränser och kontinenter. De kommer inte att vara nationalstater och de kommer inte att ha något intresse av att bli nationalstater, även om dessa ibland kan användas som medel till ändamålet, som de gjorde i Afghanistan och sedan Somalia. Jihad kan vara det första, men andra transnationella missbildningar kommer omfamna liknande tekniker. 10 september-institutioner som FN och EU kommer osannolikt att tillhandahålla ett effektivt svar.

Jag trodde aldrig jag skulle hitta mig själv i den del av bokhandeln som tillhandahåller domedagsprofetior men, för att vara rättvis mot mig själv, finns det en väsentlig skillnad mellan vad du just nu läser och de faststelnade befolkningsexplosion-scenariernas försök att försvaga scenarierna ovan. Jag kommer till skillnaden om ett ögonblick, eftersom det är avgörande för att förstå den centrala ekvationen i mänsklig utveckling: skärningspunkten mellan demografi och vilja. Demografi är främst en fråga om sifferknappande, torr statistik. Det andra - vilja - är lite mindre konkret, men precis lika viktigt. När Usama bin Ladin gjorde sin observation att människor lockas till den starka hästen snarare än till den svaga, var det delvis en fråga om uppfattning. Du kan, tekniskt, vara den starka hästen - mycket stridsvagnar, bomber och kärnvapen och mer - men om du ses som för svag för att någonsin använda dem uppfattas du som klädd i den svaga hästens kostym. Han menade inte Europa, vars återupptagning inom kalifatet, islamisterna uppfattar som allt utom fullständigt. Snarare menade han Stormakten. I slutet av September 2001 var Maulana Inyadullah stationerad i Peshawar (Pakistan) i väntan på att ta till vapen mot den store Satan och erbjöd detta kärnfulla ljudklipp till David Blair, Storbritanniens Daily Telegraph: "Amerikanerna älskar Pepsi-Cola, vi älskar döden." Jämför Mr Inyadullah med den hyllade Londonbaserade författarinnan Margaret Drabble, som även hon talade i Daily Telegraph, strax efter kriget i Irak. Hon känner på samma sätt, åtminstone om kolsyrade drycker: "Jag avskyr Coca Cola, jag avskyr hamburgare, jag avskyr sentimentala och våldsamma Hollywoodfilmer som berättar lögn om historien. Jag avskyr amerikansk imperialism, amerikansk infantilism och amerikanskt triumferande över segrar det inte ens vunnit." Titta på Ms Drabble lista över klagomål. Om du bott i Polen på 30-talet var du knappast

orolig för sovjeternas smak gällande läskedrycker eller sentimentala Tredje Riket filmer. Amerika är den mest godartade hegemonin i historien: det är världens första icke-imperialistiska supermakt och i begynnelsen av den amerikanska staten valde den att etablera sig som en slags geopolitisk "sugar daddy". Genom att plocka upp notan för Europas försvar, hoppades det förhindra att dessa länder hemföll åt traditionella maktrivaliteter. Trevlig idé. Men det befriade dem även från det traditionella ansvaret för nationen och omvandlade alliansen till en dysfunktionell tevekomedi-familj, med ett vuxet överhuvud för en kull gnälliga tonåringar - om än (demografiskt) världens rynkigaste tonåringar. Amerikas förkärlek för maktdelning inom FN och andra organ i en embryonal världsregering har inte vunnit några vänner. Alla dominerande makter är hatade - Storbritannien var det och så också Rom - men de är oftast hatade av rätt anledning. Amerika är hatade för varje tänkbart skäl. De fanatiska muslimerna föraktar Amerika eftersom det bara är lap-dancing och bögpörr, den sekulära europén föraktar USA för att Amerika ses för alla pånyttfödda kristna abortmotståndare, antisemiten föraktar USA för att det är kontrollerat av judar. Alltför judiskt, alltför kristet, alltför gudlöst; Amerika är George Orwell's Rum 101: oavsett vilken din mardrömsfigur är kommer du att finna den där; vad du än är emot är Amerika det främsta exemplet på det. Det är en av anledningarna att dess dissidenter har anammat miljörörelsen. Om Washington var en konventionell stormakt hade den intellektuella klassen hävdad att Förenta Staterna är ett hot mot Frankrike eller Indien eller Gabon eller liknande. Men eftersom det så uppenbart inte är den typen av makt har omvärlden varit tvungen att koka ihop en tes för att stormakten är ett hot, inte bara till den eller den godtyckliga nationalstaten, utan för hela planeten, om inte hela galaxen. "Vi håller på att" varnar Al Gore pretentiöst, "förändra balansen av energi mellan vår planet och resten av universum." Tänk globalt, handla "galaxialt". "Energibalansen" mellan jorden och "resten av universum"? Du skulle inte råka ha statistiska belägg för det, eller? Universums "energibalans" i diagram för 1940 och 1873? Hej hopp! Amerika är ett hot, inte på grund av konventionella stormakts-mönster, utan – än mer skrämmande – på grund av "konsumtion" och sitt sätt att leva. Dessa Drabble-hatade Cokes och hamburgare håller jorden i ett grepp som skrupellösa, folkmordstillämpande erövrare som Hitler och Stalin bara kunde drömma om. Uppbyggnaden av denna fantasi är mycket avslöjande om hur icke-hotfullt Amerika faktiskt är.

Men andra kastar Stormaktens trevlighet i ett annat ljus. Besökare i Amerika anmärker ofta på den populära T-shirt slogan som vanligtvis förekommer under en vajande amerikansk flagga: "Dessa färger flyr inte." För icke-amerikaner kan detta tyckas vara en smula stötande. Men för ett kvarts sekel var antagandet av landets fiender att dessa färger faktiskt just flydde - de flydde från Vietnam, de flydde från de nedskjutna helikoptrarna i den iranska öknen, de flydde från Somalia. Även de framgångsrika insatserna - det halvfärdiga Gulfkriget 1991 och det endast luftbaserade Kosovokrigen 1999 - verkade uppenbart ha utformats för att undvika att sätta dessa färger i läget att behöva fly. Som Osama såg det så sprang dessa färger från de afrikanska ambassadbombningarna och Khobar towersbombningen (Saudi Arabien), precis som Zarqawi förutspådde att dessa färger skulle fly från Sunni-triangeln (region i Irak). Att bli sedd som någon som inte flyr - eller, om du föredrar, bli sedd för att visa "lösningar" - bör vara det oumbärliga målet för USA: s utrikespolitik. Om dessa färger flyr Irak skulle det vara slutet på den amerikanska eran - för varför skulle Ryssland, Kina, eller till och med Belgien någonsin igen ta en supermakt på allvar som springer gråtandes hem efter det första nålsticket? Ta inte Osamas, eller Saddams eller Mullah Omars, eller den kinesiska politiska byråns ord på det. Beakta de nationer som (a) betraktar sig själva som i stort sett välvilliga mot Amerika och (b) delar uppfattningen att islamism utgör ett viktigt globalt säkerhetshot, men (c) har dragit slutsatsen att USA saknar viljan att få jobbet gjort. Du hör sådan oro uttryckas rutinmässigt av den politiska klassen i Indien, Singapore, och andra framväxande nationer. Den brittiska historikern Niall Ferguson talar om "den lerfotade kolossen." Amiral Yamamoto's "sovande jätte" har blivit allt svårare att väcka - La-Z-Boy fåtöljen är mycket bekvämare och skönare än den gamla gungstolen på verandan. I Vietnam tog det 50.000 stupade för att köra ut jätten, i Mellanöstern kanske det räcker med 5.000.

Och i nästa krig kommer kanske jätten att ge upp efter 500, eller 50, eller att han inte blandar sig i alls. Vår fiende har ingått ett vad - att väst i allmänhet och USA i synnerhet är mjuka och dekadenta och saknar långsiktig viljestyrka. Amerika har fördelen av den mäktigaste armén på planeten, men hon är inte tillräckligt hårdmagad för krig, så det är ingen fördel alls. Trots allt, om du var en typisk åskådare av CNN International - som får CNN: s inrikestjänster att se ut som en Michael Savage (konservativ radiopratare) kanal - vad skulle då ha gjort störst intryck på dig sedan 11 september? Att Amerika har den bästa, största, och mest tekniskt avancerade militären på planeten? Eller hysteriska kongressmän, som den minut du skickar den någonstans, skriker att vi behöver en "exit strategy"? Den korpulente snarkaren i sin La-Z-Boy vilstol kan ha en vacker vaxad Ferrari i garaget, men han hatar att behöva ta ut den på de håliga vägarna. Ändå ser den mäktig ut, trevligt parkerad på uppfarten när han tvättar den.

Alternativa verkligheter

Om Europas krympande mantal och avtagande vilja är en enkelbiljett på glömskans expressväg, är nummer plus vilja den mest potenta kombination av alla: Bokstavlig människomakt. Vad innebär det när den snabbast växande befolkningen på jorden är en grupp som, för att uttrycka det i mildaste ordalag, har en något besvärlig relation med egenskaperna hos ett fritt samhälle? Kan den utvecklade världen ingjuta fler muslimer i sin demografiska karaktär utan att bli mer muslimskt i sin politiska karaktär? Och vilka konsekvenser får det för konst och kultur, vetenskap och medicin, innovation och energi ... och grundläggande friheter? Kanske kommer skillnaderna att bli minimala. I Frankrike kommer de katolska kyrkorna bli moskéer, i England kommer byns pubar upphöra med servering av alkohol, i Nederländerna stänger homonattklubbarna igen verksamheten och flyttar till San Francisco. Men i övrigt fortsätter livet ungefär som tidigare. De nya européerna kommer att vara praktiserande muslimer i stället för post-kristna sekularister, men de kommer fortfarande att vara tydligt europeiska. Det kommer att kännas som Cats efter ett byte av rolluppsättning; Samma långvariga show, nya skådespelare. Eller kanske är den helt svarta Broadway produktionen av Hello, Dolly! en bättre jämförelse: Pearl Bailey i stället för Carol Channing, men handlingen, musiken och kulisserna är de samma. De underliggande principerna för det avancerade samhället är så starka att de kommer att frodas, oavsett vem som står vid spakarna. Men tänk om det inte fungerar så? I 2005 års rankning, gjord av Freedom House, undersöktes den enskildes frihet och demokrati i världen; fem av de åtta länderna med den lägsta "friheten" var muslimska. Av de fyrtiosex nationer med muslimsk majoritet i världen var bara tre fria. Av de sexton nationer där muslimer utgör mellan 20 och 50 procent av befolkningen, rangordnades endast ytterligare tre som fria: Benin, Serbien-Montenegro och Surinam. Det ska bli intressant att följa Frankrikes öde som den fjärde medlemmen i denna grupp. Vi kan tvista om vilka konsekvenser dessa demografiska trender kommer att få, men att säga att de saknar konsekvenser är bara löjligt. I sin bok The Empty Cradle skriver Philip Longman: Så var kommer barnen i framtiden komma ifrån? I allt större utsträckning kommer de komma från människor som står i kontrast till den moderna världen. En sådan utveckling, om den bibehålls, kan köra mänsklig kultur från sin nuvarande marknadsdrivna, individualistiska, modernistiska kurs och gradvis skapa en anti-marknadskultur dominerad av fundamentalism - en ny Medeltid. Mr Longmans synpunkt är väl formulerad. De västerländska liberalerna menar att närhelst någon ställer frågan om huruvida det kommer att finnas några italienare som bor i det geografiska området markerat som Italien en generation eller tre framöver, ropar de "rasism!" Att agitera om hur stor del av befolkningen som är "vit" är grotesk och fullständigt olämplig. Men det handlar inte om ras, utan om kultur. Om 100 procent av din befolkning tror på en liberal pluralistisk demokrati, spelar det ingen roll om 70 procent av dem är "vita" eller om bara 5 procent är det. Men om en del av din befolkning tror på liberal pluralistisk demokrati och andra inte, då blir det en fråga av stor betydelse om den del som gör det är 90 procent av befolkningen eller endast 60 procent, eller 50, eller 45 procent. Vilket är anledningen till att frågan legat i centrum i nästan alla stora internationella nyheter de senaste åren - upplopp i franska förorter, attacker på danska ambassader och konsulat efter publiceringen av

teckningar av Mohammed, mordet på den nederländske filmaren Theo van Gogh, Turkiets medlemskap i Europeiska unionen, pakistanska upplopp efter Newsweeks Koran-down-the-toilet historia. När jag gör denna poäng svarar alltid vänsteranhängarna: "Ja, ja, det är typisk högerrasism." I själva verket borde detta vara vänsterens problem. Jag är "socialkonservativ." När mullorna tar över, låter jag mitt skägg växa sig lite fylligare, skaffar ett par extra fruar, och håller huvudet kallt. Det är feministerna och de homosexuella som kommer att få en tuffare tillvaro. Om, säg, tre av de fem domarna i Massachusetts högsta domstol vore muslimer, vad vore chansen att de godkände "homosexuella äktenskap"? Det är det scenario Europa kan vänta sig ett par år framöver. Den grundläggande demografin förklarar till exempel den kritiska skillnaden mellan "kriget mot terror" för amerikaner och européer: i USA är kriget något som bekämpas i förrädisk sand av den sunnimuslimska triangeln och grottor i Hindu Kush, du åker till avlägsna platser och dödar utlänningar. Men i Europa är det ett inbördeskrig.

Neville Chamberlain avfärdade Tjeckoslovakien som "ett fjärran land som vi inte vet mycket om." Nu för tiden, för stora delar av Västeuropa, visar det sig att det fjärran land som de inte vet mycket om är deras eget. När det gäller Amerika ser Shelby Steele ofullständigheten av våra prestationer i Irak som en geopolitisk version av "vit skuld", en "sekulär ånger" för synder i det förflutna. Även medan vi är krigförande har vår kultur tagit till sig det morbida syndromet av tiden: vilka är vi att befria irakierna? Vi representerar imperialismen och alla annat ont. På den punkten önskar jag att vi representerade imperialismen, åtminstone till denna grad: det finns mycket att sägas om en stor nation som förstår att dess storhet inte är en olyckshändelse och att den därför bör sprida hemligheterna av sin framgång runt jorden; omvänt finns det inte mycket att säga om en stor nation som väljer att fälla krokben på sig själv genom att låtsas att det är bara en röst bland likställda parter i internationella organ bemannat med Kuba och Sudan, den transnationella versionen av "Positiv särbehandling" för att utvidga Shelby Steeles tanke. "Clashes of civilizations" står mellan två ytterligheter: å ena sidan, en värld som har allt som behövs för att fälla ett avgörande: arméer, industri, teknik, och å andra sidan, en värld som ingenting annat har än ren ideologi och mängder av troende. Allt annat som behövs kan det plocka upp i elektronikaffären: mobiltelefoner och bärbara datorer, som tillsammans med bankkort och några paketknivar var allt som krävdes för att genomföra 11 september. För att detta skall vara en existentiell kamp, som det kalla kriget var, är frågan: är de en trovärdig fiende till oss? För en beräkning av det troliga resultatet är frågan: är vi en trovärdig fiende till dem?

Ni kanske minns en relevant detalj under den fingerade kontroversen om "tortyr" av fångarna på Guantanamo Bay: USA:s vakter vid Gitmo har instruktioner om att hantera upplagor av Koranen endast då de är iförda handskar. Anledningen till detta är att fångarna betraktar otrogna som "orena". Men det är en sak för islamisterna att tycka att otrogna är orena, en helt annan för de otrogna att hålla med dem - och genom att göra detta, validera deras trångsynthet. Långt från att torteras, hanteras fångarna bokstavligen med silkesvantar. Den amerikanska militären räcker varje jihadist hans gratis kopia av Koranen så delikat som en vithandskad betjänt ger Hans nåd Times of London. Det är inte bara opassande att tillmötesgå muslimska psykoser, i slutändan är det självutplånande. Och vårt självutplånande är deras säkraste kort för seger. Fyra år in i "kriget mot terrorismen" började Bush-administrationen främja en ny formulering: "Det långa kriget." Inte ett gott tecken. I ett kort krig, lägg pengarna på stridsvagnar och bomber - våra starka sidor. I ett långt krig är vilja och mantal desto bättre - deras starka sida. Även en förlorare kan vinna när han är uppe mot någon som ger sig utan strid. En stor bit av den västerländska civilisationen har, medvetet eller omedvetet, gett intryck av att det längtar efter att ge upp till någon, vem som helst. I rimlighetens namn tänker jihadisterna: hallå, varför inte till oss? Ju längre Det långa kriget blir, desto svårare blir det, eftersom det är en kamp mot klockan, mot demografiska, ekonomiska och geopolitiska odds. Med "demografiska" menar jag den muslimska världens höga födelsetal, som i mitten av

århundradet kommer att ge lilla Jemen en större befolkning än stora tomma Ryssland. Med "ekonomiskt" menar jag den perfekta stormen européerna kommer att möta inom det här årtiondet, eftersom deras påkostade välfärdsstater är ohållbara med sina post-kristna födelsetal. Med "geopolitiska" menar jag att om du tror att FN och andra internationella organisationer motsätter sig Amerika nu, vänta ett par år och se vilken typ av stöd de får från ett semi-islamifierat Europa.

Jag sade ovan att det finns en skillnad mellan mig och de andra undergångshetsarna. För Al Gore och Paul Ehrlich och Co är, oavsett problemet, lösningen alltid densamma. Oavsett om det är global nedkylning, global uppvärmning, eller överbefolkning, är det vi behöver en större regering, mer lagstiftning, högre skatter, och en massiv överföring av makt från medborgarna till några icke-valda självbevarande krislobbyister. Inte bara löser detta inte problemet, det är faktiskt ett symptom på det verkliga problemet: dvalan i väst är delvis skapad av regeringens annektering av de flesta av kärnfunktionerna i ett vuxenliv. Även i Amerika tar alltför många demokrater för givet att den naturliga destinationen för en avancerad väst-demokrati är Skandinavien. Om så, är vi alla dömda. Varje framgångsrikt samhälle är en balansakt mellan det privata och det offentliga, men i Europa och Kanada är balansen satt ur spel. När utrikespolitikens viktigpettrar pratar om våra fiender, skiljer de mellan "skurkstater" som Iran och Nordkorea och "icke-statliga aktörer" som al-Qaida och Hizbollah. Men dessa skillnader gäller på hemmafronten också. Stora stater är "skurkstater" utom kontroll som saknar vett och disciplin att ta hand om hot mot vår demokrati. Medborgare som är beredda att vara "icke-statliga aktörer" är precis lika viktiga och har, som vi såg på Flight 93, en avgörande del av vårt försvar, smidigare och effektivare än den federala staten. Den fria världens medborgare skulle behöva fler icke-statliga aktörer. Så det här är en domedagsbok med en twist: ett apokalyptiskt scenario som bäst kan undvikas, inte med fler statliga befogenheter, men med mindre – genom att regeringen återger till medborgarna de primära skyldigheter den har tagit ifrån dem i modern tid. Alternativet är skarpt: Europa har alla men dukade under för förslöande opiater av multikulturalism. I sina dåsiga domningar rör det om, men har ingen aning om vad det ska göra och gör ingenting. En dag, år från nu, då arkeologer sällar bland ruinerna av en forntida civilisation efter ledtrådar till dess undergång, kommer de förundras över hur enkelt det var. Du behöver inte flyga jetplan i skyskrapor och döda tusentals människor. I själva verket är det en dålig strategi, eftersom även den mesigaste staten kommer att känna sig tvungen att reagera. Men om du ramar in frågan i begrepp som mångkulturell "känslighet", kommer denna messtat böja sig bakåt för att ge dig allt du vill - så småningom även nycklarna till dessa skyskrapor. Således, under danska "cartoon jihad" 2006, hyllade den dåvarande brittiske utrikesministern - Jack Straw - "känsligheten" av den brittiska pressen att inte nytrycka den förolämpande gestaltningen av Profeten. Ingen tvekan om att han var lika imponerad av "känsligheten" från Burger King, som drog in glass från dess brittiska menyer eftersom Mr Rashad Akhtar i High Wycombe klagade på att den krämiga virvel som visades på locket såg ut ordet "Allah" i arabisk skrift. Jag vet inte vilken Sura i Koranen som säger: "Glöm inte, gott folk, det är inte bara förbjudet med fysiska gestaltningar av Gud eller profeten utan även en av chokladglass skapad snirklig gestaltning av namnet" Utan tvekan uppskattade den brittiska utrikesministern också "känsligheten" av ägaren till France-Soir, som sparkade sin redaktör för att ha publicerat de danska karikatyrerna. Och kanske beundrar han även den "känslighet" av det ökande antalet holländare som ogillar den genomgripande rädslan och spänningen i vissa delar av Nederländerna och därför har emigrerat till Kanada, Australien och Nya Zeeland. En dag kommer den brittiska utrikesministern att vakna och upptäcka att det i praktiken är mycket liten skillnad mellan att leva under Utsökt Raffinerad Multikulturell Känslighet och Sharia. Som en bekant "non-cartooning" dansk en gång uttryckte det: "Att vara eller inte vara: det är frågan." Och i slutändan är svaret på denna fråga den enda som räknas.